

Hồng Bạch

Một đám cưới

Nhà bà Cả ở xóm lò gạch mấy hôm nay có cỗ . Con gái lớn của bà - chị Mây sắp sửa lấy chồng. Hai năm tuổi mà có người lấy là tốt số lắm! Ở làng này con gái mười bảy, mười tám đã đi cả, trên hai mươi là coi như... bà cô.

Thế mà chị Mây có người lấy! Vui thật đấy! Nghe đâu hai người yêu nhau được hơn một năm. Nghề nghiệp anh ấy cũng tử tế lắm, phải cái xa xôi, quê tận Vĩnh Phú chi đó, nào ai đã biết nhà, tìm hiểu rồi tin tưởng nhau thôi.

Nhà bà Cả đèn điện sáng trưng từ ngoài ngõ, đèn xanh, đèn đỏ cứ nhấp nháy rạng cả lên. Từ chập tối đã rộn rã tiếng cười nói rồi. Đám cưới nhà quê thủ tục rườm rà lắm. Tối hôm trước phải đến ăn trầu uống nước, sáng hôm sau mới đến ăn cơm rồi cô dâu đi. Thường là vào chính Ngọ, nhà trai đến rước dâu, pháo tung bùng.

Các bà, các cô sang ăn trầu, môi má hồng tươi, mắt vui cười rạng rỡ. Mừng cho ông bà Cả quá đi! Bạn bè chị Mây còn vui vẻ hơn, mừng cho bạn và pháp phởng hy vọng đến lượt mình. Chị Mây quả thực là vui lắm, có đến chục người, nào đã có ai đi được đâu, mà có lấy chồng toàn vợ phải những người không được như ý. Phải làm kế, nuôi con chồng khổ cả đời... Nay có chị là người đầu tiên kiếm được người đàn ông hoàng!

Bà Cả cứ luôn chân tay, tất bật suốt từ sáng, tới giờ mới vãn khách. Họ đã ăn

xong cả và đang ngồi uống nước rồi! Những cô gái tíu tít chuẩn bị quần áo, son phấn. Hơn mười một giờ rồi còn gì. Nhà trai hẹn mười hai giờ là đón dâu, bà Cả tong tả chạy lại:

- Ấy! Cái Mây đâu rồi?

- Vào trang điểm từ lâu rồi còn gì! Bà Cả gọi nó làm gì? - Xung quanh đáp nhao nhao

Bà Cả nghe đến thế không trả lời đi vội vào buồng trong. Bà muốn dặn dò con chút ít rồi dăm dúi mấy đồng. Mấy ngày nay bận rộn, mẹ con chẳng kịp nói với nhau câu nào...

Cô dâu đã trang điểm xong, trông cứ như văn công ấy. Nhìn con, bà Cả không nghĩ đây là cái Mây của bà. Tóc thả lọn óng mượt, đôi môi đỏ mọng, hàng mi giả cong vút và cái váy trắng muốt, chẳng khác chi công chúa.

Thấy con cười rạng rỡ, bà vui phơi phới trong lòng. Chẳng bù cho thời bà, đi lấy chồng mà nước mắt vòng quanh. Bà rớm nước mắt khi nghĩ đến sự xa cách mẹ con mấy năm chẳng gặp nhau. Nó ở xa xôi thế lại phải lo lắng cho gia đình, còn nhớ đến cha mẹ là may rồi, chứ nói chi đến thăm hỏi! Nhưng thôi, cũng mừng cho con kiếm được tấm chồng tử tế, tìm được cái hạnh phúc riêng cho mình.

Nhìn mẹ ngẩn lệ, Mây cũng buồn theo. Vậy là chỉ ít phút nữa là sẽ phải xa gia đình, xa cha mẹ, các em... Nước mắt Mây trào ra...

Rạp được thu gọn gàng, phong màn sáng sủa, bàn ghế tinh tươm, hoa tươi nở rộ, cốc chén sạch tinh... Một sự đón đợi thiêng liêng đầy hồi hộp... Tiếng pháo sẽ nổ ran, một chàng hoàng tử sẽ hiện ra, hoa trắng cài ngực áo và lấp lánh trên tay...

Mười một rưỡi, mồ hôi rịn ra trên trán Mây. Mười hai giờ kém năm, trống ngực Mây đập liên hồi...

- Mấy giờ rồi?

- Mười hai giờ! Sao lâu thế nhỉ?

Ban tổ chức ra vào ngóng đợi. Mười lăm phút trôi qua, ai đó đã sốt ruột kêu ầm ĩ. Mọi người an ủi:

- Đi ô tô cơ mà! Bây giờ chắc đang trên đường đi!

Không khí dịu lại đôi chút. Nửa tiếng trôi qua, không một tiếng động nhẹ. Ai cũng chờ tiếng ô tô ầm ầm đổ trước ngõ và tiếng pháo rền vang. Nhưng không! Xung quanh vẫn im lặng đến ngột ngạt. Trong nhà, mồ hôi đầm đìa váy áo, phấn trôi tuột trên khuôn mặt đầy mồ hôi của Mây... Một giờ, rồi hơn một giờ. Vài người bỏ về. Cái rạp sạch sẽ, vắng vẻ. Những người kiên nhẫn hơn vẫn đợi và đặt ra giả thiết:

- Có khi hỏng xe?

- Phải đấy! Biết đâu hỏng xe cũng nên!

Thế là chờ đợi, chờ đợi đến mỏi mòn. Mây cũng chịu không nổi, cũng ra ngoài rạp ngóng chờ. Tất cả bỗng trở nên bí bức! Ba giờ. Ba rưỡi. Người ngoài đã về cả, chỉ còn người trong gia đình. Không khí lắng xuống, buồn tênh...

Ngoài đường cái, những kẻ độc mồm độc miệng đang bàn tán rôm rả:

- Hỏng xe quái gì! Mà kể cả hỏng xe cũng phải cho người xuống báo!

- Nói đại, nếu có tai nạn cũng phải cho người xuống, chứ không à? Kiểu này thì chắc là...

Cứ lấp lửng - lấp lửng đến vô tình đến ghê tởm! Bốn giờ, năm giờ. Không còn gì để đợi nữa. Người Mây đã rời, cởi váy áo giả người ta rồi xuống thu dọn giúp mẹ. Hai mẹ con nhìn nhau trào nước mắt. Mây chưa xót nghĩ đến kẻ lừa đảo song vẫn le lói chút hy vọng, biết đâu có thể là ngày mai hay ngày mai nữa...

Nhưng cả ngày mai, ngày kia và cả một tuần rồi một tháng... không thấy tin tức gì, kẻ khốn nạn lặn không sùi tăm... Người Mây gầy guộc, mắt thâm

quảng và tiếng nói héo hon. Nỗi uất ức nghẹn lên tận cổ. Mây căm thù cuộc sống, chán ghét loài người, sao lắm mưu kế, lừa đảo? Nhưng lý trí không cho nàng chết. Nàng cần phải sống dù ngày mai có tối tăm dù tương lai có mù mịt. Và lại chết vì một kẻ đốn mạt ư... ? Không, không phải chết vì những gì không thực , không phải chết cho một kẻ vô lương tâm. Nàng cần phải giúp mẹ già nuôi em dại và còn những món nợ phải trả khi vay để tổ chức đám cưới cho nàng... Mây gắng gượng sống giữa những lời xầm xì bàn tán của dân làng, giữa không khí lạnh ngắt của gia đình, tiếng thở dài của mẹ và sự cản trở, dằng xé của tâm tư nàng nữa!

Ngày lại ngày, mặt trời đến rồi lại đi. Những đám mây trong vắt vẫn trôi trên bầu trời như những giấc mơ đẹp đã từng vút qua đầu nàng của một thời xa vắng... Nàng ngồi đó, lặng lẽ. Những khi rồi rãi nàng chấp vá những mảnh thừa, mảnh rách cất may; thành niềm vui cho bọn trẻ. Nhưng nàng biết có những thứ bị rách cần vá lại mà không gì hàn gắn được, không gì có thể chấp nó lại thành cái nguyên vẹn của thuở ban đầu!

Hết

Nguồn: suutap

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 6 tháng 6 năm 2004